

- на державному рівні вдосконалити нормативно-правову базу;
- Кабінету Міністрів України та Міжвідомчій координаційній комісії з питань регіонального розвитку посилити роботу щодо популяризації механізму ДПП у регіонах;
- на міжрегіональному рівні створити координаційні органи з представників держави, бізнесу та громадянського суспільства з метою проведення моніторингу реалізації проектів ДПП, формування бази даних проектів для потенційного залучення приватних інвесторів, надання консалтингових та інших послуг;
- на місцевому рівні провести громадські обговорення для визначення соціально важливих проблем, до вирішення яких може бути залучено приватний капітал. Залучити до розробки проектів ДПП організації громадянського суспільства, представників засобів масової інформації та представників широкої громадськості.
- розробити заходи щодо підвищення кваліфікації та мотивування працівників місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, що займаються реалізацією проектів ДПП.

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

О. В. ФРОЛОВА, *студентка*

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Світовий досвід свідчить, що основою ринкової економіки є держава та бізнес, а характер їх взаємодії визначає напрямок їх розвитку. Основним фактором, який сприяє прогресивному розвитку суспільства, є взаємовідносини між суспільством, владою та бізнесом.

Сьогодні Україні потрібно будувати нову модель взаємодії між державою та підприємництвом та відмовитись від досвіду минулого. Держава повинна відігравати головну роль в модернізації України але для виходу на новий рівень розвитку, повинно також діяти в найтіснішому співробітництві з суспільство та бізнесом. Бізнес набуває особливе місце в цьому трикутнику, оскільки саме з ним пов'язані основні надії на побудову динамічної інноваційної економіки.

Виявлення сучасних проблем відносин держави та бізнесу та їх аналіз проведено в наукових дослідженнях багатьох, як вітчизняних так и зарубіжних авторів. З них можна виділити роботи В. Албеди, В. Давиденко, Т. Дерев'ягіної, І. Дубровського, Г. Задорожного, О. Заржицького, А. Колота, В. Комаровського, В. Новикова, В. Скуратівського, В. Смолівик. Наукові дослідження містять такі аспекти як: актуальні проблеми теорії і практики державного управління і соціального партнерства, форми державно-приватного партнерства та ін.

У науковій літературі існує ряд визначень державно-приватного партнерства, які розглядають різні сторони даного явища. Наприклад О. М. Масленніков в статті «Проблеми розвитку державно-приватного партнерства в Україні» визначає державно-приватне партнерство, як вид взаємодії між державним партнером, в особі держави, територіальних громад та органів місцевого самоврядування, і приватним партнером – юридичними або фізичними особами-підприємцями, спрямований на отримання конкретних економічних результатів, таких як, наприклад, розвиток інфраструктурних проектів [1].

На сьогодні досвід державно-приватного партнерства в Україні є невеликим. Прийнятий Закон «Про державно-приватне партнерство», який регулює сферу даних відносин, носить рамочний характер і потребує деталізації та прийняття відповідних нормативно-правових актів, які сприятимуть поглибленню та розповсюдженню державно-приватного партнерства в Україні. Важливо, щоб при розробці цих документів українською стороною враховувались результати світового досвіду державно-приватного партнерства, яке активно розповсюджується у США, Великобританії, Австралії та ін.

Для розвитку державно-приватного партнерства в Україні розроблена Програма спільно з Фондом Східна Європа, яка передбачає необхідність створити відповідне середовище за допомогою 5 взаємопов'язаних завдань:

1. Вдосконалення законодавства для створення правового середовища, що складається із законів та підзаконних актів, які сприяють впровадженню ДПП.

2. Підтримка діяльності національного уповноваженого органу з ДПП у наданні ним допомоги місцевим органам влади та центральним органам виконавчої влади, які прагнуть підвищити ефективність та якість надання комунальних послуг і покращення інфраструктури через залучення приватного партнера.

3. Навчання та інформування у пілотних містах Програми розвитку ДПП, які бажають підготувати та реалізувати проекти ДПП, за допомогою семінарів, конференцій та навчальних поїздок.

4. Впровадження пілотних проектів ДПП в ключових секторах шляхом надання допомоги пілотним містам на всіх етапах підготовки проекту: від концепції до представлення пілотних проектів на ринку через прозорий та конкурентний конкурс. Отриманий практичний досвід слугуватиме подальшому удосконаленню середовища та процесів для використання ДПП в Україні.

5. Запобігання глобальним змінам клімату та сприяння розвитку чистої енергетики є наскрізним завданням, яке зачіпає всі 4 вищенаведені цілі. Програма розвитку ДПП інтегрує питання змін клімату в усі види своєї програмної діяльності на національному та місцевому рівнях [2].

При реалізації даної програми повною мірою є можливість використання фінансових ресурсів приватних партнерів у процесі реалізації місцевих програм та проектів, скорочення бюджетних витрат на розвиток необхідних об'єктів та реконструкцію інфраструктури, упровадження прогресивних технологій та виходу ДПП на новий рівень.

Для розвитку державно-приватного партнерства необхідно: закріплення принципів ДПП у державних і регіональних стратегіях соціально-економічного розвитку держави та регіонів; створення сприятливого інституційного середовища ДПП; розробка і удосконалення його нормативно-правової бази; забезпечення державної підтримки і гарантій держави партнерам з приватного сектору; створення державного органу з питань ДПП, а також інститутів громадянського суспільства, необхідних для його діяльності: об'єднань, асоціацій, союзів, експертних і консультативних комітетів; запровадження публічного контролю за виконанням договірних зобов'язань всіма учасниками-партнерами.

В Україні наявний величезний потенціал державно-приватного партнерства в капіталомістких галузях економіки, у регіональному та міському господарстві.

Список використаних джерел

1. Масленников О. М. «Проблеми розвитку державно-приватного партнерства в Україні».
2. Фонд Східна Європа «Програма розвитку державно-приватного партнерства в Україні» [<http://www.eef.org.ua/>].

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У ГАЛУЗІ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

Т. Ю. ТРОФИМЕЦЬ, студентка 4 курсу ф-ту Менеджмент

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Взаємодія органів державної влади та приватного сектора дозволяє досягти «ефекту синергії», за яким результат їх сумісної діяльності суттєво переважає ефект кожного окремого компонента.

Механізм їх взаємодії представлений як спосіб функціонування і свідомого регулювання соціально-економічних процесів у суспільстві за допомогою ефективної реалізації потенціалу комерційної діяльності. Функціональна структура цього механізму є сукупністю організаційної структури системи державних органів (законодавчих, виконавчих, судових) і конкретних форм і методів діяльності підприємницьких структур за погодженням економічних інтересів.

Головною складовою механізму взаємодії виступає організаційна структура системи державної підтримки приватного підприємництва. Загалом вона являє собою систему регулювання та формування умов для розвитку приватного підприємництва та його всебічного забезпечення.

Для більш широкого впровадження форм державно-приватного партнерства в системі ЖКГ України варто розробити Національний реєстр